INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„ÎMI PLACE ENORM JUCĂTORUL CARE ÎȘI ASUMĂ RISCURILE LUPTEI"

KADER FIROUD

- JOCUL UNEI ECHIPE SE CONSTRUIEȘTE ÎN FUNCȚIE DE CALITĂȚILE JUCĂTORILOR
- EXISTĂ O SINGURĂ TEHNICĂ : CEA ÎN MIȘCARE
- MAREA ARTĂ A ANTRENORULUI ESTE ACEEA DE A ELIMINA MOTIVELE DE RĂCEALĂ DINTRE JUCĂTORI
- DISCIPLINA SE OPREȘTE ACOLO UNDE ÎNCEPE INVENȚIA
- FĂRĂ JUCĂTORI CA DOBRIN FOTBALUL SE DEZUMANIZEAZĂ
- ECHIPA ROMÂNĂ DIN MEXIC A FOST MULT MAI BUNĂ
- NÎMES NU E DE CONCEPUT FĂRĂ PÎRCĂLAB
- DE LA CONDIȚIA ATLETICĂ LA CEA MORALĂ

Kader Firoud, antrenorul lui Olympique Nîmes, este un interlocutor perfect. Plin de temperament, populariul antrenor algerian este dublat de o amabilitate tipic... galică, fiind realmente la discreția gazetarului. Iată de ce, vă mărturisesc, această convorbire cu părintele „crocodililor" din Nîmes a fost o reală plăcere pentru semnatarul acestor rînduri.

Kader Firoud este, la ora actuală, antrenorul cel mai en vogue **din Franța. Personalitatea lui puternică a imprimat un stil de joc plin de temperament echipei sale. În Franța se spune că Nîmes joacă din pulsul lui Firoud, care zvîcnește în decursul celor 90 de minute, luînd uneori ritmuri paroxistice. Nu puțini sînt aceia care susțin că** Firoud la cîrma echipei naționale a Franței **este marea încercare pe care trebuie s-o realizeze fotbalul galic. Și, judecînd după faptul că Firoud este un adevărat mobilizator de energii, după tenebrosul Guérin și după clasicizantul Boulogne, trebuie să recunoaștem că această idee este mult mai mult decît o fantezie a suporterilor din sudul Franței.**

FIROUD ALĂTURI DE PÎRCĂLAB

— Vă rog să-mi vorbiți despre... fotbal, domnule Firoud...

— Nimic mai simplu. Pentru mine, fotbalul este o obsesie. În fiecare zi și în fiecare noapte răsucesc toate ideile care-mi trec prin cap. În cele din urmă, reușesc să stabilesc niște legi. Legi, bineînțeles, valabile în primul rînd pentru mine. Iar dacă ele trezesc ecou și în rîndul... ziariștilor, cu atît mai bine ; asta înseamnă că nu rămîn doar în sertărașele creierului meu. Iată de pildă cîteva din concluziile mele... concluzii la care am ajuns după o viață de om. În primul rînd, aș vrea să spun că TEMPERAMENTALUL ANTRENOR FIROUD NU CONCEPE SĂ ORGANIZEZE JOCUL ECHIPEI SALE DUPĂ IDEI PRECONCEPUTE. Credeți-mă, singura premisă de la care pornesc este aceea că JOCUL UNEI ECHIPE DEPINDE ÎN PRIMUL RÎND DE CALITĂȚILE JUCĂTORILOR.

O altă idee : NU MĂ INTERESEAZĂ SUB NICI O FORMĂ TEHNICA PURĂ, TEHNICA DE KINOGRAMĂ. SINGURA TEHNICĂ VALABILĂ ESTE TEHNICA ÎN MIȘCARE. Cealaltă e bună pentru bassoreliefurile pe care le vom lăsa urmașilor noștri, peste 2 000 de ani.

În al treilea rînd, aș vrea să spun că NU MĂ INTERESEAZĂ FIZICUL JUCĂTORULUI, CI CONDIȚIA LUI ATLETICĂ, adică măsura în care acest fizic de pitic sau de uriaș poate face față marilor solicitări ale fotbalului modern.

În al patrulea rînd : NU MĂ INTERESEAZĂ ANTRENAMENTUL PLANIFICAT. SÎNT EXCLUSIV PENTRU ANTRENAMENTUL ADAPTAT. Un antrenament planificat îți permite să nu mai gîndești în perioada dintre planificare și aplicare. Un antrenament adaptat este o obsesie permanentă, care se supune la tot pasul corectărilor vieții. Eu nu lucrez după planuri. În fotbal, planurile sînt niște petece de hîrtie. Prefer să lucrez cu materialul uman, care este atît de suplu încît nu poate fi cuprins în niște dogme de cele mai multe ori rigide.

În sfîrșit, munca antrenorului...

> — Mă interesează foarte mult părerea foarte personalului Kader Firoud despre munca antrenorului.

— Marea artă a antrenorului este aceea de a elimina discuțiile și mai ales motivele de răceală dintre jucători. Fără îndoială, asta este o muncă de Sisif, dar ce altceva este munca noastră de antrenor ? Pentru a-și aduce la îndeplinire misiunea, un antrenor trebuie să fie, în mod obligatoriu, dur și drept. Dur și drept în egală măsură. După părerea mea, un antrenor care nu-și supraveghează la modul draconic echipa — mijloacele pot fi cele mai diverse, și chiar cele mai discrete — poate să se considere pierdut.

Problema nr. 1 a fotbalului, astăzi, mai mult ca oricînd, este încrederea antrenorului în echipa pe care o conduce. Din această încredere izvorăște un uriaș curent de energie, hotărîtor în cazurile limită.

— Care sînt jucătorii dv. preferați ?

— Vă așteptați la un singur răspuns. Veți spune că un antrenor ca Firoud este îndrăgostit fatalmente de jucătorii disciplinați. Dați-mi voie să fac o mică paranteză. Îmi plac jucătorii disciplinați în sensul general al cuvîntului. Dar, DACĂ UN JUCĂTOR ESTE PREA DISCIPLINAT ÎN JOC, ÎN TEREN, EL ÎNCETEAZĂ SĂ MAI INVENTEZE. FOTBALUL NU SE POATE JUCA FĂRĂ INVENȚIE. Disciplina se oprește acolo unde începe invenția. Îmi place enorm jucătorul care își asumă mereu riscuri și caut să stimulez prin orice mijloace un asemenea jucător.

— Ce înțelegeți prin risc ?

— Bine venită întrebarea. A lua un risc în apărare este de-a dreptul caraghios, penibil și periculos. A-ți asuma un risc la mijlocul terenului e un lucru facil, de neluat în seamă. Dar, a-ți asuma un risc în față, la intrarea în careul advers, asta e cu totul altceva. Acolo se dă proba valorică a adevăratului fotbalist.

— Vă plac, deci, luptătorii...

— Să nu absolutizăm. O echipă are nevoie de un jucător ca Dobrin. Nu are nevoie de mai mulți dobrini. Unul singur, însă, este necesar, și nu atît din rațiuni de aritmetică a fotbalului. Nu. Acel jucător deosebit este necesar, deoarece aduce o frumoasă pată de culoare, fără de care fotbalul se dezumanizează. În legătură cu aceasta, aș spune că jucătorii nu trebuie supuși unor directive dinainte stabilite. Fiecare trebuie să-și joace rolul care i se potrivește cel mai bine. Iar arta antrenorului e aceea de a ști să îndrume și să dezvolte posibilitatea de a juca foarte bine aceste roluri speciale. Procedînd astfel, antrenorul ajunge să-și îndeplinească principala datorie, adică aceea de a-l ajuta pe jucător să se autodepășească.

— Ce părere aveți despre selecționata română ?

— N-am fost entuziasmat de echipa română, despre care aveam, în urma campionatului mondial din Mexic, o cu totul altă idee. Eu înțeleg că echipa e la început de drum și la început de sezon. Susțin însă că erorile numeroase din apărare nu sînt admisibile, chiar în actualele circumstanțe. Am impresia — e o simplă impresie ! — că echipa dv. n-a putut face față ritmului impus de echipa mea, mai ales la început. Erorile de finalizare le consider un lucru normal în actuala fază a pregătirilor.

— Ce jucători v-au reținut atenția ?

— Să încep cu Dobrin, pe care-l cunosc încă de la Pitești, cînd eram antrenor la Toulouse. Trebuie să spun că Dobrin îmi place mult, dar un jucător de fotbal modern trebuie să raționeze ca la șah, adică să gîndească și fazele următoare. N-am prea constatat la jucătorii dv. acest mod de a gîndi și mișcările următoare. N-am observat acest lucru nici la jucători de valoare ca Dumitru sau Dinu. Revenind la Dobrin, aș spune că tehnica lui savantă necesită un oarecare timp de elaborare, și acest lucru îi permite și adversarului să gîndească în voie, ceea ce este inadmisibil... Mi-a plăcut setea de atac a fundașului Sătmăreanu, dar, din păcate, el se oprește în marginea careului advers, unde nu mai știe ce să facă. Faptul mă surprinde, deoarece un fundaș ajuns într-o asemenea situație are două soluții mari și late : ori marchează gol, ori șutează peste bară, astfel încît replierea să fie perfect posibilă. În sfîrșit, în legătură cu mult discutatul Răducanu, vreau să spun că este un jucător foarte valoros.

— Ce-mi puteți spune despre Pîrcălab și Voinea ?

— Îl regret foarte mult pe Voinea. Lipsa lui se resimte mult în echipa mea. În ceea ce-l privește pe Pîrcălab, astăzi, la Nîmes, nu există cineva, inclusiv Firoud, care să conceapă Olympique-ul fără Pîrcălab, adică fără omul care dă culoare echipei.

— Vă rog să-mi spuneți cîteva cuvinte de încheiere...

— Cu multă plăcere. Pentru mine, hai să fiu schematic, fotbalul are cinci legi. Prima este CONDIȚIA ATLETICĂ A JUCĂTORULUI. A doua reprezintă CONDIȚIA MORALĂ, adaptată la cerințele fotbalului atletic, adică o condiție morală din care izvorăsc cu necesitate toate renunțările în slujba fotbalului total. A treia este, repet, NECESITATEA TEHNICII ÎN MIȘCARE. O tehnică statică nu mă interesează sub nici o formă, pentru că nu are nici un fel de utilitate. A patra se referă la CAPACITATEA DE ADAPTARE A JUCĂTORULUI LA DINAMICA COLECTIVĂ A JOCULUI. În sfîrșit, a cincea, dar nu ultima, este NECESITATEA UNEI TEHNICI VARIATE, CARE SĂ CORESPUNDĂ PERFECT CELOR DOUĂ MOMENTE ALE JOCULUI — momentul atacului și cel al apărării. Jucătorii care au o preferință pentru unul din aceste două momente, sacrificîndu-l pe celălalt, sînt ca pianiștii începători care cîntă numai cu dreapta sau, mai bine zis, care lasă impresia că știu să cînte. Asta-i tot.

— Mulțumesc, monsieur Firoud.

— Nu aveți pentru ce. Vă urez succes. Succesul de care avem nevoie noi toți, cei care ne-am consacrat viața fotbalului...

Radu URZICEANU

Nimes, 9 februarie 1973

PRIM PLAN

CAVAI

Plină de peripeții această „viață sportivă" a tînărului portar dinamovist Iosif Cavai.

Născut prin părțile Timișoarei, în (pe atunci) raionul Deta, Cavai a atras pentru prima oară privirile antrenorului Gheorghe Ola, care ar fi vrut să-l ia în lotul de juniori. Dar, o primă neșansă din șirul cam lung al lui Cavai și-a spus cuvîntul : era născut la 1 ianuarie. Dacă ar fi apărut pe lume cu o zi mai în urmă, el ar fi cîștigat un an și... un loc în echipa națională de juniori.

După acest prim insucces, zările încep să se limpezească. Talentatul (dar nu prea spectaculosul) portar al Electromotorului e transferat la Dinamo.

Aici, la Dinamo, încep speranțele. Ele se prelungesc, însă, cam mult. Cavai reușește să prindă echipa cu destulă dificultate, din mărinimia acestui „crai de Curtea veche" care se numește Narcis Coman. Iosif Cavai debutează contra Bacăului, la Moinești (terenul din Bacău era suspendat) și primește trei goluri. În asemenea situație, chiar dacă rezultatul final e 3—3, reflectorul cel rău cade de cele mai multe ori pe profilul portarului.

Din acest moment, Cavai intră treptat în rolul „ofițerului de rezervă" care-i trece în revistă pe portarii activi. Ascensiunea lui este oprită, în primul rînd, de un nume sonor : Mircea Constantinescu. Există, de fiecare dată, cîteva voci care fac apel la Cavai, dar lucrurile nu se îndreaptă. După un scurt timp, Cavai e din nou la discreția unui nume sonor. Astfel, el ajunge rezerva lui Andrei. În sfîrșit, Iosif Cavai este supus, din nou, unei alte concurențe neașteptate. Rămureanu.

Iosif Cavai rămîne un portar de talent. Meandrele evoluției lui fotbalistice n-au putut opri dezvoltarea acestui tînăr cu profil de Mickey Rooney.

Recent, antrenorul Cornel Drăgușin, iritat probabil și el de infinita serie de neșanse a lui Cavai, l-a chemat la lotul de tineret. Iosif Cavai are, în sfîrșit, posibilitatea unei reale afirmări.

Acum cîteva zile am stat de vorbă cu antrenorul N. Dumitrescu III de la U.T.A.

Era în perioada în care Kun plecase, fără aviz, la Oradea. Cineva a spus că înaintașul arădean ar vrea să joace la Dinamo. N. Dumitrescu III a răspuns prompt: „NU CRED CĂ ASTA ESTE INTENȚIA LUI KUN. DAR, CHIAR DACĂ AR FI AȘA, EXISTĂ SOLUȚII. DACĂ DINAMO NI-L DĂ PE CAVAI, PLUS ÎNCĂ UN JUCĂTOR, FIE EL ȘI DE CATEGORIA A III-a, TOTUL E ÎN REGULĂ". Iată încă o piesă favorabilă la „dosarul" lui Iosif Cavai, talentatul (dar nu prea norocosul) portar dinamovist...

Ioan CHIRILĂ